

sẵn. Kiều Diễm ngồi sau vô lăng, điều thuốc thơm phỉ phèo trên môi. Ngọc Tú mở cửa xe cho hai người trèo lên. Động cơ nổ nhẹ nhẹ. Lê Á hơi bối rối trước sự hiện diện của Ngọc Tú. Tokarin cười thản nhiên :

— Chúng tôi đã quen nhau. Bắt đầu từ nay, nàng làm việc với tôi.

Lê Á không nói nửa lời. Không phải hấn mề tén, nhưng Ngọc Tú đẹp quá, lả lơi quá nên hấn linh tính sẽ có việc chẳng lành. Giới tài xế chuyên chở đường trường có thói quen không rước đàn bà đẹp, nhất là không bao giờ cho đàn bà đẹp ngồi băng trước. Lê Á nghĩ thầm lát nữa sẽ bàn bạc với Tokarin.

Xe hơi bóp kèn inh ỏi. Con đường Trần quốc Toản mở rộng như bãi cát trắng dưới mặt trời buổi trưa sáng quắc.

9

Ba phát súng lục

Lê Diệp đoán không sai. Ông Hoàng tiếp chàng bằng vẻ mặt lầm lì. Ông từng giám đốc Mật Vụ ít khi tức giận ra mặt, song theo kinh nghiệm Lê Diệp đã biết sự lầm lì của ông Hoàng là biến thể của bức bối ghê gớm. Không cần đợi chàng ngồi, ông Hoàng bắt hàm :

— Anh nhận được phúc trình về vụ đại lộ Nguyễn Huệ chưa ?

Lê Diệp đáp :

— Thưa, đủ rồi. Vụ này bắt Lê Ái và đồng bọn không phải ta làm mà là do Công an.

— Tại sao họ phăng ra ?

— Thưa, đêm qua đoàn xe tuần ảnh của Công an ghi được luồng điện từ nhà Lê Ái phát đi. Hấn đánh điện cho đồng lõa ngoài khơi Vũng Tàu, có lẽ là trên tàu ngầm.

— Còn có lẽ gì nữa. Lê Ái là gián điệp R.U. hoạt động từ lâu ở Sài Gòn. Hấn đánh điện cho tàu ngầm, việc này chứng tỏ rằng hấn dính líu tới vụ bắt cóc Văn Bình và Rôdin. Tại sao nhận được tin ấy anh không báo cáo ngay cho tôi ?

— Thưa, ông đã ra lệnh không ai được đánh thức.

Ông Hoàng lặng lẽ ngắm làn khói xi-gà xanh um cuộn tròn bay bổng lên trần nhà. Lê Diệp nói đúng. Sau khi Văn Bình rời biệt thự đường Phan đình Phùng, ông Hoàng đã nói với Lê Diệp là công việc tạm xong, và ông sẽ về ngủ một giấc thỏa thuê sau nhiều đêm thức trắng. Ông không ngờ trong thời gian ngắn ấy nhiều việc hệ trọng đã xảy ra. Dầu sao ông cũng chỉ là con người, như mọi con người khác cần ăn, cần ngủ, cần giữ gìn sức khỏe. Ông đã ăn ngay một bữa hàng tháng trời đặng đặng, quá bận đến nỗi không có thời giờ ngồi xuống mâm cơm thanh đạm. Mỗi khi có việc sôi nổi, ông bỏ ngủ một vài tuần lễ là thường. Sức khỏe của ông đã kém xưa nhiều lắm. Ông không sợ chết, nhưng chỉ sợ chết trước khi chưa làm xong nhiệm vụ.

Ông hỏi Lê Diệp, giọng đều đều :

— Công an bị thiệt hại gì không ?

Lê Diệp đáp :

— Thưa có. Họ ập vào phòng Lê Ái giữa lúc hắn ở nhà với một người Âu lạ mặt. Người Âu này đội lột đai úy Mỹ. Một nhân viên công an bị bắn chết, ba người khác bị thương nặng. Người ta thấy bắn chạy vào kho chứa hàng, rồi biến mất. Cuộc lùng kiếm đang tiếp tục. Tuy nhiên, theo ý tôi, bọn Lê-Ái đã chạy thoát.

Ông Hoàng thở ra :

— May quá. Nếu không thì hỏng hết,

Giọng ông lỏng lẻo giám đốc trở nên mơ màng :

— Tôi cần hỏi anh điều này nữa : bên Công an,

họ biết mình theo dõi vụ Lê Ái không ?

Lê Diệp đáp :

— Thưa, bên ấy không biết mảy may về việc Văn Bình trá hình làm U Myen. Họ cũng chưa thể khám phá ra là Lê Ái liên quan tới vụ bắt cóc U Myen. Nhưng tôi sợ trong một vài ngày nữa, hoặc từ giờ đến tối, họ sẽ nắm được đầu mối.

Ông Hoàng nói :

— Tôi lo ngại vì thế. Công an là cơ quan công khai, công khai từ trụ sở, nhân viên, tới nhân vật điều khiển, sở Mật Vụ của ta lại hoàn toàn bí mật. Trong ngân sách quốc gia, không có khoản chi nào giành cho sở Mật Vụ, và lục hết các sở không có hồ sơ chính thức nào nói tới tôi và các anh. Tình trạng kín đáo này có lợi mà cũng có hại. Lợi là hoạt động được bí mật và hữu hiệu. Nhưng lại bất lợi mỗi khi bị lộ ra ánh sáng. Nếu bên Công an phăng ra vụ này kế hoạch của tôi sẽ thành đã trắng xe cát. Anh có thể đoán được kết quả của vụ U Myen trong trường hợp Văn Bình thành công không ? Một kết quả không thể nào tưởng tượng.

Nói đoạn, ông Hoàng đứng dậy, bách bộ trong phòng. Vầng trán rộng của ông nhăn lại, Lê Diệp biết ông đang suy nghĩ. Mấy phút sau, ông quay lại :

— Ông bộ trưởng gọi giầy nói cho tôi thì bảo tôi đi vắng, nghe chưa ?

— Thưa, đi đâu a ?

— Không, tôi chẳng đi đâu hết. Tôi sẽ ở luôn đây tới khi xong việc. Sở dĩ tôi nhờ anh nói đi vắng vì tôi sợ ông bộ trưởng căn vặn lời thôi về vụ U Myen. À, ai chỉ huy vụ vây bắt Lê Ái ?

— Thưa, viên trưởng ban Phản gián.

— Ta có nhân viên trong Phản gián không ?

— Thưa có.

— Thế thì được. Anh ra lệnh cho họ thủ tiêu các báo cáo liên quan tới vụ Lê Ái. Anh nhớ chưa? Phải lấy cấp kỳ hết, hoặc làm cách nào cho công việc điều tra chậm lại. Ngoài ra, tôi còn nhờ anh một việc nữa. Anh biết mặt viên trưởng ban Phản gián chứ?

— Thưa, hẳn là bạn tôi.

— Bạn hả? Như vậy càng tốt. Tôi định rút hẳn vào bí mật độ một tuần lễ. Nếu không được một tuần, thì hai, ba ngày cũng được. Tôi tin là trong vòng hai, ba ngày, địch sẽ đưa Văn Bình ra khỏi nước. Bên phòng Nguyễn Hương có một thứ thuốc mới, do Tây Đức chế tạo. Uống thuốc này vào thì ngủ một giấc dài từ 72 đến 96 tiếng đồng hồ. Anh chỉ cần bỏ một viên thuốc nhỏ bằng hạt kê vào rượu huyết-ky là xong. Chẳng có mùi vị gì hết.

Lê Diệp đứng lên:

— Thưa, tôi xin đi liền.

Chuông điện thoại thánh thót reo lên như điệu nhạc. Ông Hoàng cầm lấy ống nghe. Nhưng một giây đồng hồ sau ông nhăn mặt.

— Vâng, tôi đây. Không dám, chào ông bộ trưởng.

Sắp bước ra ngoài, Lê Diệp quay ngoắt lại, bộ điệu chết đứng như Từ Hải. Ông Hoàng quả có tài tiên đoán như thần. Phiền một nỗi là ông Hoàng nghe đúng điện đàm của ông bộ trưởng.

Tiếng ông bộ trưởng oang oang, Lê Diệp nghe rõ mồn một.

— Khổ quá, ông biết từ mấy ngày nay xảy ra những việc gì không? Bác sĩ U Myen bị địch phục

kích gần Tân sơn nhất, sau khi ra khỏi sân bay: Nhân viên của ông làm gì trong khi ấy? Nhân viên của ông làm gì để U Myen rời biệt thự đường Phan đình Phùng đến nỗi bị địch bắt?

Ông Hoàng đáp:

— Thưa ông bộ trưởng, việc đã lỡ rồi, cưỡng quit và hoảng hốt cũng vô ích. Xin ông thư cho mấy ngày nữa.

— Đâu đã hết, ông Hoàng! Còn vụ Lê Ái, ông biết chưa?

— Vụ Lê Ái nào, ông bộ trưởng?

— Lại còn vụ nào nữa? Người ta thường khen ông Hoàng là nhà lãnh tụ gián điệp số một ở Đông nam Á mà hồi ời tay sai của địch đặt điện đài ngay trên đường Nguyễn Huệ, giữa trung tâm thủ đô, mà ông chẳng biết gì hết.

— Thế à, tôi xin lỗi ông bộ trưởng.

— Xin nói cho ông biết là Công an đã lưu tâm đến việc ấy. Mai kia, hội đồng nội các nhóm họp tôi sẽ không đủ sức bênh vực cho ông nữa. Ông biết chưa?

— Biết rồi.

Ông bộ trưởng gắt um:

— Hừ, tôi đành nhìn là gọi điện thoại cho ông, ông sẽ giật mình lo ngại, ngờ đâu ông chẳng giật mình, chẳng lo ngại gì hết. Hay là... hay là, ông định bại tôi phải không ông Hoàng?

— Tôi đâu dám.

— Hừ, tôi sợ ông lắm. Nếu đúng ông bỏ tri những vụ rắc rối bẽ đầu này, phiền ông xác nhận cho tôi rõ. Từ đêm qua đến giờ tôi không ngủ được một phút nào. Thật không ông Hoàng? Nếu thật

tôi sẽ can thiệp với Công an, dặn họ đừng điều tra, đừng hành động thêm nữa.

— Thưa ông bộ trưởng...

— Tôi biết mà, tôi biết mà... Trước khi gọi giấy nói, tôi đã biết ông sẽ trả lời không biết, cũng như hàng chục lần đã qua. Nhưng lần này thì khác. Nội vụ xảy ra giữa Sài Gòn, báo chí làm rầm lên, dư luận có thể nghi ngờ tôi và ông bất lực.

— Vậy tôi xin phép ông cho được nộp đơn từ chức.

— Từ chức ? Từ chức ? Trừ phi ông điên, hay tôi điên, hay mọi người đều điên mới xảy ra việc ông từ chức. Ông từ chức thì ai thay thế. Tình hình an ninh nước ta sẽ ra sao ?

— Ông bộ trưởng nói vậy tức là đã tin nhiệm tôi rồi.

— Cỡ nhiên. Từ bao năm nay, khi nào tôi cũng tin nhiệm tài năng và đức độ của ông.

— Cách đây hai phút, ông bộ trưởng vừa không tin nhiệm.

— Không phải thế. Sở dĩ tôi gọi điện thoại cho ông vì Công an vừa làm tờ trình hỏa tốc lên tôi để xin quyết định.

— Ông quyết định ra sao ?

— Tôi còn hỏi ý kiến ông.

— Ông bộ trưởng đừng nói gì hết. À, thưa ông, khi nào hội đồng nội các nhóm họp ?

— Cuối tuần này.

— Ồ, còn sớm chán. Tôi đoán chắc với ông bộ trưởng là mọi việc sẽ hoàn tất trước giờ ông nhóm họp.

— Thôi, tôi hết lòng tin tưởng vào ông.

— Tôi có việc muốn phiền ông bộ trưởng một chút.

— Chuyện tiền phải không ? Hiện số Mật Vụ cần bao nhiêu ? Ông biết ngân sách năm nay bị bóp nhỏ lại không ?

— Tôi không cần nhiều đâu. Chỉ độ 10 triệu.

— Trời ơi !

Không cần có con mắt thông thiên, Lê Diệp đã nhìn thấy ở đầu giấy, trong căn phòng điều hòa khí hậu, một người đàn ông hơi trần trọc ngũ tuần bề vệt trong bộ quần áo cắt ôm dơi vai tròn và dày, thốt ra một tiếng thất vọng, và giờ ống điện thoại lên như muốn kéo đứt giây, ném xuống đất để khỏi phải trả lời câu hỏi thúc bách của ông tổng giám đốc Mật Vụ.

Tiếng ông bộ trưởng nhỏ hẳn :

— Khổ quá, chắc ông không lạ nỗi khó khăn của tôi. Mỗi lần ông cần tiền tôi phải chạy đôn, chạy đáo mới tìm ra. Bây giờ cần 10 triệu một lúc thì tôi xin chịu.

Ông Hoàng ừìi túm túm trong điện thoại :

— Ngược lại, xin ông bộ trưởng đừng quên. Sở tôi chỉ được đài thọ một số tiền tượng trưng. Nhiều lần kiểm soát sổ chi tiêu của Sở Mật Vụ, hẳn ông bộ trưởng thừa rõ hàng năm tôi xử dụng một số tiền khổng lồ, nhiều gấp trăm ngàn khoản giành cho Bộ nữa. Những món tiền ấy, tôi phải xoay xở không dám nhờ tới Bộ. Năm ngoái, Sở tôi bắt được tài liệu mật của phe Cộng đem bán cho CIA được trên hai chục triệu đồng. Chính ông bộ trưởng yêu cầu tôi cho Bộ vay tạm. Hiện giờ tôi cần lắm. Và tôi chỉ đòi lại một nửa thôi. Với 10 triệu này, tôi

có thể thu lời ít nhất gấp 10 lần.

— Ông cho tôi một ngày để suy nghĩ ?

— Ô, nếu ông bộ trưởng quá bận việc, hoặc quỹ của Bộ hết sạch thì thôi. Tôi vay của tư nhân vậy.

Nghe ông Hoàng nói, Lê Diệp phì cười. Đó là cách dọa khéo của ông Hoàng. Lê thường, muốn có tiền trả lương cho hàng ngàn điệp viên ở rải rác khắp trên thế giới ông Hoàng chỉ cần sai chụp một số tài liệu trong két sắt của sứ quán Nga số, hoặc bắt cóc một nhà khoa học, hoặc đánh cắp họa đồ của một thứ khí giới mới rồi nhượng lại cho các sở do thám tây phương giàu sụ. Tiêu pha xong, còn dư bao nhiêu, ông Hoàng biếu cho các công trình ích quốc, lợi dân trong nước.

Giọng ông bộ trưởng có vẻ cầu khẩn:

— Không, không, tôi cố thu xếp cho ông có đủ 10 triệu. Khi nào ông cần ?

— Nếu không có gì trở ngại, xin ông bộ trưởng gửi cho nội ngày nay.

Đĩ nhiên ông bộ trưởng sẽ chẳng thấy gì trở ngại. Sự ưng thuận của ông được đánh dấu bằng tiếng thở dài sườn sượt. Ông Hoàng vẫn có cái thói quen cần tiền gấp rút, và hễ cần là phải có.

Quay lại thấy Lê Diệp trầm ngâm bên cánh cửa sắt, ông Hoàng lên tiếng:

— Katy về chưa ?

Lê Diệp đáp:

— Thưa rồi.

— Phiền anh đưa nàng vào trong này cho tôi dặn dò. Nội ngày mai, tôi sẽ phái Katy đi Mạc Tư Khoa. Anh liên lạc với Nha Chuyên Môn, bảo họ

làm giấy tờ đầy đủ. Chiều nay, anh ra Giao thông Ngân hàng lãnh 10 triệu bạc của ông bộ trưởng, rồi sau đó tới sở Hải Đoài yêu cầu đổi mỹ kim, gửi cho hãng buôn của ta ở Bà Linh. Ít lâu nữa, Katy và Văn Bình phải cần tới món tiền ấy.

Lê Diệp cúi đầu chào ông Hoàng. Có lẽ bận nghĩ tới một công việc lớn lao khác, nên ông tổng giám đốc không để ý đến bộ mặt nhăn nhó của chàng khi chàng cáo từ mà không được ông Hoàng đáp lại. Trong khi ấy, ông Hoàng đã dốt xong điều xi gà Ha van.

Cuộn băng nhựa chạy từ từ trên máy ghi âm tối tân hiệu Sony của Nhật. Đối diện máy có hai người, Tôkarin và Ngọc Tú.

Nghe được một quãng, Ngọc Tú tắt máy rồi quay lộn lại. Nàng tắt nghe lại nhiều lần. Tôkarin uống hết ly huyết ky này đến ly huyết ky khác, mắt hau háu dán vào làn áo mỏng dính và căng cứng trước ngực nàng.

Liếc thấy gã đàn ông muốn ăn tươi, nuốt sống mình trong cơn thèm khát tội độ, Ngọc Tú đỏ ửng hai má. Nàng cúi đầu xuống cuộn băng nhựa. Tôkarin hỏi:

— Nghe được gì không ?

— Tiếng nói lí nhí, em không phân biệt được. Em chỉ nghe mang máng mấy tiếng BB 25 mà thôi. Lạ quá, U Myen cứ lặp lại 2 chữ BB 25, làm em không hiểu gì. À hay là một loại phi cơ mới ?

Tôkarin phì cười:

— Có tưởng BB 25 gần giống B-26, một loại